

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Iwona Koper

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi A. C. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 16 października 2008 r., w sprawie z powództwa A. C. przeciwko E. C. o rozwód, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 marca 2011 r., zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 27 października 2010 r.,

1. oddała zażalenie,
2. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego na rzecz pełnomocnika z urzędu A. C. – adw. M. N. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt), powiększoną o stawkę podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu skarżącej w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 27 października 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę A. C. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z 16 października 2008 r., sygn. I ACa 749/08. W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, iż skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest objęta przymusem adwokacko-radcowskim, a skarga sporządzona z uchybieniem tego wymogu podlega odrzuceniu przez sąd, stosownie do treści art. 424⁶ § 3 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie skarżąca zarzuciła naruszenie art. 424⁶ § 3 k.p.c., art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz art. 424⁶ § 2 k.p.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez A. C. nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. W sytuacji, gdy skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, do której rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy, nie spełnia wymogu, o którym mowa w art. 87¹ § 1 k.p.c., tj. została wniesiona przez osobę nieposiadającą kwalifikacji pełnomocnika zawodowego oraz osobę, która nie jest reprezentowana przez pełnomocnika zawodowego, Sąd – stosownie do treści 424⁶ § 3 k.p.c. – skargę odrzuca (por. postanowienie SN z dnia 3 lipca 2009 r., II CNP 46/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 3 lipca 2009 r., II CNP 54/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., II CNP 31/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 3 kwietnia 2009 r., V CNP 106/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 6 lutego 2009 r., IV CNP 121/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 26 listopada 2008 r., IV CNP 85/08, niepubl.). Z tego też względu twierdzenie skarżącej, iż Sąd Apelacyjny wydając postanowienie o odrzuceniu skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniesionej osobiście przez

pozwaną nie znajdującą się w kręgu osób, o których mowa w art. 87¹ § 2 i 3 k.p.c., dopuścił się naruszenia art. 424⁶ § 3 k.p.c. i art. 87¹ § 1 k.p.c., jest chybione.

Odnosząc się do podniesionego przez skarżącą naruszenia art. 424⁶ § 2 k.p.c., który w jej ocenie winien mieć w sprawie zastosowanie, a to poprzez zobowiązanie pozwanej do uzupełnienia skargi, należy stwierdzić, że zgodnie z brzmieniem tego przepisu w razie stwierdzenia niezachowania warunków formalnych określonych w art. 424⁶ § 2, przewodniczący wzywa o poprawienie lub uzupełnienie skargi. Stosownie natomiast do treści art. 424⁵ § 2 k.p.c. skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto do skargi – oprócz jej odpisów dla doręczenia ich uczestniczącym w sprawie osobom – dołączać się dwa odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego. Z tego względu uzupełnieniu podlegają jedynie braki formalne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia określone w art. 424⁵ § 2 k.p.c. Tym samym jedynie w razie niedochowania przez stronę wnoszącą skargę wymogów formalnych właściwych dla każdego pisma procesowego, strona jest wzywana do ich uzupełnienia. Wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przez osobę nieposiadającą zdolności postulacyjnej w świetle art. 87¹ k.p.c., nie podlega uzupełnieniu w trybie art. 424⁶ § 2 k.p.c. Braku w tym zakresie nie można uzupełnić, a dotknięta nim skarga nie jest w istocie środkiem prawnym, o jakim mowa w art. 424¹ k.p.c. Tym samym chybiony był zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 424⁶ § 2 k.p.c. Skarga podlegała zatem odrzuceniu na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c. Zaskarżone orzeczenie nie pozostaje także w sprzeczności z zapisami Konwencji z dnia 4 listopada 1950 r. o ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Ograniczenie zdolności postulacyjnej strony w postępowaniu cywilnym przez wprowadzenie przymusu adwokackiego lub radcowskiego, w myśl art. 87¹ § 1 k.p.c., nie ogranicza praw obywatela lecz racjonalizuje ich wykonanie, formalnie gwarantując stronie fachową pomoc prawną w postępowaniu o charakterze nadzwyczajnym toczącym się przed Sądem Najwyższym (por. postanowienie SN z dnia 21 października 2010 r., IV CZ 77/1, niepubl.).

Z tych względów zażalenie wniesione przez A. C. podlegało oddaleniu, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy przyznał wynagrodzenie pełnomocnikowi z urzędu skarżącej, ustalając jego wysokość w oparciu o treść § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).